

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

02 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de partea vătămată Butnaru Pavel, împotriva sentinței Judecătoreiei Bălți din 01 iunie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 iulie 2020, în privința inculpatului

Rudei Vladislav xxxx.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 11.02.2020 - 01.06.2020,
instanța de apel: 26.06.2020 - 28.07.2020,
instanța de recurs: 03.11.2020 - 02.12.2020.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoreiei Bălți din 01 iunie 2020, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Rudei Vladislav a fost condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 4 ani închisoare.

În conformitate cu art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 3 ani.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul părții vătămate Butnaru Pavel cheltuieli pentru tratament în sumă de 2995,53 lei, prejudiciul moral în mărime de 100.000 lei și în beneficiul statului cheltuieli de judecată în sumă de 320 lei.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpatul Rudei Vladislav, la 28.10.2018, în jurul orelor 02:00-03:00, fiind în stare de ebrietate alcoolică și aflându-se într-un bar din s. Drăgănești, r-nul Sângerei, în cadrul unui conflict iscat între el și Butnaru Pavel, conștientizând caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestora, acționând în scopul vătămării grave a integrității corporale, i-a aplicat ultimului o lovitură cu un ciob din sticlă în regiunea ochiului stâng, prin ce i-a cauzat o plagă penetrantă sclerală cu pierdere de țesut, intraocular, (cornee, retină, corp vitros, hifem oftalmic, hemoftalm total, plagă pleoapa inferioară), care au cauzat o scădere a acuității vederii de la 1 până la 0 cu o incapacitate

permanentă de muncă 35% și care, potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 201928D0187 din 26.07.2019, se califică drept leziuni corporale grave periculoase pentru viață.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, solicitând ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Dat fiind că probele administrate dovedesc pe deplin vinovăția inculpatului, acțiunile lui au fost încadrate pe art. 151 alin. (1) lit. d) Cod penal, ca vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care este periculoasă pentru viață.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 76-77 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 5 ani la 10 ani, fiind în stare de ebrietate, dar s-a căit sincer, este caracterizat doar pozitiv, anterior nu a mai fost condamnat, a acordat ajutor material părții vătămate, fiind disponibil de a-i recupera cheltuielile ulterioare și prejudiciul moral cauzat în mărime rezonabilă, că are o vârstă relativ tânără, infracțiunea fiind săvârșită de către o persoană care a atins vârsta de 18 ani, dar nu a atins vârsta de 21 ani, luând în considerare prevederile art. 70 alin. (3¹) Cod penal, potrivit căror maximul pedepsei se reduce cu o treime în asemenea caz, cât și ale art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală că inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate, în temeiul art. 90 Cod penal, dispunându-se neexecutarea pedepsei aplicate pe o perioadă de probațiune de 3 ani, dacă, în termenul de probă, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin respectarea condițiilor termenului de probă, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

La fel, instanța a reținut că, partea vătămată Butnaru Pavel a înaintat pretenții materiale de 19506 lei, ce constituie cheltuielile de tratament în urma leziunilor corporale primite și morale în mărime de 450.000 lei.

În cadrul ședinței de judecată, inculpatul a prezentat bonuri de plată că, o parte din suma solicitată de partea vătămată a fost deja compensată de el, inclusiv sumele de 1610 lei și 14.790 lei - proceduri medicale reflectate în certificatul prezentat de către Centrul Medical "Ovisus" (bonul de plată prezentat de către inculpat cu nr. 2715 precum și suma de 990 lei și 5000 lei, costul operației la centrul medical "Ovisus" în sumă de 10.000 lei).

Astfel, de la inculpat urmează a fi încasată suma de 2995,53 lei, care nu a fost acoperită de către inculpat.

Totodată, conform art. 2036 alin. (1) și (2) coroborat cu art. 2037 Cod civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial. Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a

autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate.

Partea vătămată a suferit moral ca urmare a vătămării corporale comisă de către inculpat, or, a pierdut funcționalitatea unui organ al corpului foarte important, ochiul, existând șanse minime de a recăpăta vederea, însă suma pretinsă de 450.000 lei este una exagerată și neproportională.

Prin urmare, de la Rudei V. urmează de încasat suma de 100.000 lei cu titlu de prejudiciu moral, care va fi una echitabilă și nu va constitui pentru partea vătămată o îmbogățire fără justă cauză, inculpatul fiind disponibil de a achita prejudiciul în acest cuantum.

3. Partea vătămată Butnaru Pavel, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai aspră, cu încasarea din contul acestuia a sumei de 450.000 lei cu titlu de prejudiciului moral.

Apelantul a invocat că, Rudei V. a comis infracțiunea premeditat, în stare de ebrietate, cu ciobul de sticlă, în urma căreia a pierdut capacitatea de a vedea cu ochiul pentru toată viața.

Instanța s-a manifestat formal față de examinarea acțiunii civile, de a încasa suma de 450.000 lei, care i-ar oferi ocazia ca să-și mențină lecuirea vederii și a neglijat cererile privind despăgubirea solicitată, luând în calcul doar părerea inculpatului, care personal a determinat ce sumă de bani îi va compensa prejudiciul moral.

3.1. Inculpatul la fel a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată pedeapsa în corespundere cu prevederile art. 79 alin. (1) Cod penal, adică mai blândă decât cea prevăzută de lege.

Apelantul a invocat că, cauza s-a judecat în procedura simplificată, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Art. 79 alin. (1) Cod penal stipulează că, ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și consecințelor ei, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă sau una mai blândă. Săvârșirea infracțiunii de către persoanele care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani poate fi apreciată de către instanța de judecată drept circumstanță excepțională.

Ori, infracțiunea a fost comisă în rezultatul unui conflict apărut între partea vătămată, care se afla în stare de ebrietate, și inculpat.

A recunoscut învinuirea integral, activ s-a implicat în acordarea ajutorului material în timpul tratamentului medical necesar pentru îmbunătățirea sănătății părții vătămate, este la prima abatere penală, este încadrat în câmpul muncii, se caracterizează pozitiv, infracțiunea a fost comisă până la atingerea vârstei de 21 ani, nefiind împotriva achitării prejudiciului moral, însă suma de 100.000 lei este prea mare.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 iulie 2020, apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că, pedeapsa aplicată inculpatului de către instanța de fond este adecvată și nu contravine legii, dat fiind că sancțiunea art. 151 alin. (1) Cod penal prevede ca pedeapsă, închisoare de la 5 la 10 ani.

Astfel, instanța de fond, ținând cont de prevederile art. 61 și 75 Cod penal, de faptul că inculpatul se caracterizează pozitiv la locul de trai, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, este la prima abatere penală, a recunoscut vina, infracțiunea a fost comisă de o persoană care a atins vârsta de 18 ani, dar nu a atins vârsta de 21 ani, a săvârșit infracțiunea în stare de ebrietate alcoolică, i-a stabilit inculpatului pedeapsa în limitele sancțiunii art. 151 alin. (1) Cod penal, fiind adecvată faptei comise și conformă prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Mai mult, este întemeiată și poziția instanței de fond în latura aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, conform cărui, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, a ajuns la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată urmează să dispună neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Prin urmare, la numirea pedepsei inculpatului, prima instanță corect a ținut seama de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care prevede aplicarea pedepsei în cazul judecării cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, ce țin de gravitatea faptei penale, urmările prejudiciabile, motivul săvârșirii infracțiunii, persoana inculpatului, recunoașterea faptei și căința sinceră a acestuia, comportamentul inculpatului în cursul procesului penal, atitudinea societății față de pedeapsa penală ce urmează a fi stabilită inculpatului pentru fapta săvârșită, corect ajungând la concluzia că corectarea și reeducarea lui Rudei V. este posibilă fără izolarea acestuia de societate, cu suspendarea executării pedepsei, apreciind o astfel de pedeapsă ca una echitabilă pentru fapta comisă, iar stabilirea termenului de probă va asigura, un comportament adecvat al inculpatului, dacă în termenul de probă el nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară și muncă cinstită va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Instanța de fond just a ținut cont și de jurisprudența CEDO, potrivit cărei: "...soluția cea mai potrivită pentru problema supra-aglomerării ar fi reducerea numărului de deținuți prin utilizarea mai frecventă a măsurilor punitive non-privative de libertate și minimizarea recurgerii la detenția preventivă" (cauza Varga și alții vs Ungaria, cererile nr. 1409/12, 45135/12, 73712/12, 34001/13, 44055/13 și 64586/13 din 10.03.2015), precum și de Recomandările Comitetului de Miniștri ONU nr. R (99) 22 și Rec (2006) 13, care invită statele să încurajeze procurorii, judecătorii de a folosi cât mai mult posibil alternativele la detenție.

În circumstanțele menționate, nu este temei de a considera pedeapsa stabilită inculpatului ca fiind una blândă sau una aspră, iar argumentele aduse în apeluri în circumstanțele constatate pe caz nu pot servi drept temei pentru agravarea pedepsei

inculpatului sau aplicarea în privința acestuia a unei pedepse mai blânde.

Totodată, sunt nefondate și argumentele părții vătămate privind neexaminarea corectă a acțiunii civile în latura despăgubirii morale, ori, instanța de fond just a ajuns la concluzia de a admite acțiunea civilă în latura morală în cuantum de 100.000 lei, ținând cont de toate circumstanțele cauzei și de faptul că partea vătămată în urma infracțiunii a pierdut funcționalitatea ochiului, existând șanse minime de a recăpăta vederea, însă suma solicitată de ultimul cu titlu de prejudiciu moral este una exagerată.

De asemenea, nu pot fi reținute și afirmațiile invocate în apel privind aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 79 Cod penal, deoarece în cadrul ședinței de judecată nu au fost stabilite careva circumstanțe excepționale.

5. Partea vătămată Butnaru Pavel, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului *să-i fie aplicată o pedeapsă mai aspră, cu admiterea integrală a acțiunii civile în sumă de 450.000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.*

Recurentul a invocat că, în timpul desfășurării anchetei, Rudei V a întreprins acțiuni pentru a nu fi tras la răspundere penală și nu a fost sincer cu el. A depus eforturi pentru a-l duce în eroare, impunându-l să scrie că n-are careva pretenții și nu dorește de a porni ancheta.

Rudei V. a comis infracțiunea premeditat, aplicându-i cu ciobul de sticlă leziuni corporale, în urma cărora a pierdut capacitatea de a vedea cu ochiul pentru toată viața.

Instanța s-a manifestat formal față de examinarea acțiunii civile, de încasarea sumei de 450.000 lei, care i-ar oferi ocazia să-și mențină lecuirea, neluând în calcul că la momentul comiterii infracțiunii Rudei V. se afla în stare de ebrietate.

În prezent, inculpatul nu-i acordă nici un ajutor material și moral.

Totodată, în sentință și în decizie doar se pomenește de prevederile art. 2036-2037 Cod civil, dar s-a ținut cont mai mult de părerea inculpatului, prin ce i s-a lezat dreptul la un proces echitabil, nu s-au respectat cerințele art. 5 și 13 CEDO.

În drept, recursul este întemeiat pe *art. 427 p. 2, 6* Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat pe *art. 427 p. 2, 6* Cod de procedură penală, avându-se în vedere probabil *art. 427 alin. (1) pct. 2) și 6)*, care prevăd următoarele temeuri pentru recursul ordinar - instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile *art. 30, 31 și 33*, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi erorile de drept și esența că instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile *art. 30, 31 și 33*, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la prescripțiile din *art. 6 pct. 11¹)* Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul menționat nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform *art. 24 alin. (2)* Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit *art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10)* Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2., 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just luând în considerare că acesta a săvârșit infracțiunea în stare de ebrietate alcoolică, dar este caracterizat pozitiv la locul de trai, este la prima abatere penală, a recunoscut vina și s-a căit, a recuperat parțial paguba, corect ținând cont de prevederile *art. 61, 75, 70 alin. (3/1)* Cod penal, *art. 364¹ alin. (8)* Cod de procedură penală, conform căror pedeapsa penală are drept scop restabilirea echității sociale,

corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, la aplicarea pedepsei persoanelor care au săvârșit infracțiune la vârsta de la 18 până la 21 de ani, maximul pedepsei se reduce cu o treime, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă cu închisoare, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 4.* din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei și în latura civilă (*pct. 4. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, art. 2037 Cod civil, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura civilă și a pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond, apel și recurs, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct.*

2.-5., din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

În același timp, solicitarea recurentului privind: „*casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai aspră, cu admiterea integrală a acțiunii civile în sumă de 450.000 lei, cu titlu de prejudiciu moral*”, contravine prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, conform căror rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de către instanța de recurs poate avea loc doar dacă nu se agravează situația condamnatului, deci este una absolut neîntemeiată (*pct. 1.-5. din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile atacate cuprind motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i-au fost aplicate pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de partea vătămată Butnaru Pavel, împotriva sentinței Judecătoriei Bălți din 01 iunie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 iulie 2020, în privința inculpatului Rudei Vladislav xxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 24 decembrie 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun